

Nie ma rzeczy niemożliwych u Boga

Alexis Carrel urodził się 28 czerwca 1873 r. w małej francuskiej miejscowości w pobliżu Lyonu. Gdy miał 5 lat zmarł mu ojciec. Matka wychowała jego oraz dwójkę rodzeństwa w duchu moralności chrześcijańskiej, poszanowania prawa i odpowiedzialności. W wieku 12 lat Alexis przystąpił do pierwszej Komunii Świętej. Po ukończeniu gimnazjum jezuickiego w Lyonie i po roku studiów przyrodniczych w 1890 r. zaczął studiować medycynę chcąc poświęcić się chirurgii. Cechowała go dociekliwość i odkrywczosc naukowa. Był pasjonatem nauki. Pasja osiągnięcia doskonałości i zręczności w wykonywaniu zabiegów chirurgicznych skłoniła go do pobierania lekcji haftu u najlepszej hafciarki lyońskiej. Był pionierem badań w transplantologii, torakochirurgii i dokonywaniu operacji za pomocą zszywania arterii. W 1901 r. uzyskał tytuł doktora nauk medycznych.

Alexis Carrel w trakcie studiów stracił wiarę wyniesioną z domu rodzinnego. Stał się człowiekiem niewierzącym. Zafascynował się filozofią, która kwestionowała istnienie Boga. Bóg stał się dla Carrela wytworem ludzkiej świadomości, a człowiek sam miał decydować co jest dobre, a co złe.

W maju 1903 r. został poproszony, aby jako lekarz towarzyszyć pielgrzymce chorych do Lourdes. Wśród nich była 21-letnia Maria Bailly będąca w ostatnim stadium gruźlicy otrzewnej. W Lourdes dziewczyna była w stanie krytycznym przedstawiając klasyczny przypadek agonii spowodowanej gruźlicą otrzewnej. Dr Carrel nie chciał by chora była w takim stanie wieziona do Groty Objawień, jednak dzięki usilnym namowom jej opiekunki zgodził się. Dr Carrel wraz z kolegą towarzyszył jej przez cały czas. Patrząc na tę umierającą 21-letnią dziewczynę Alexis wzruszył się i zaczął spontanicznie wypowiadać słowa: „*O Panno Święta, jakżeż chciałbym wierzyć jak ci wszyscy nieszczęśliwi, że to Źródło Cudowne nie jest tylko wytworem naszej wyobraźni. Uzdrów tę biedną dziewczynę. Ona zbyt wiele wycierpiała, daj jej żyć, a mnie daj wiarę. Jeśli ta dziewczyna wyzdrowieje, co wydaje się absurdem, spraw bym mógł uwierzyć*”.

Rozpoczęło się nabożeństwo. Prowadzący je ksiądz zachęcał, by proszono o uzdrowienie z najbardziej niebezpiecznej choroby ducha, która prowadzi do utraty życia wiecznego, a jest nią odrzucenie Boga i upodobanie do grzechów. Ksiądz wzywał do modlitwy o uzdrowienie z różnych chorób ciała, apelując, aby całkowicie podporządkować się woli Bożej. Dr Carrel obserwował leżącą na noszach Marię i widział zachodzące w jej wyglądzie zmiany. Czuł, że jest świadkiem nadzwyczajnego wydarzenia. Na jego oczach twarz dziewczyny nabierała życia, a jej opuchnięty brzuch wracał do normalnego stanu.

Cud, którego Carrel był świadkiem stanowił dla niego duchowy i intelektualny wstrząs oraz uświadomił mu istnienie rzeczywistości, która wymyka się z poznania zmysłami. To, co uważał dotąd za absurd, stało się rzeczywistością. Wszystkie jego dotychczasowe teorie rozsypały się. Była to dla niego lekcja pokory. To był moment przełomowy w jego życiu. Zrozumiał, że największym skarbem dla człowieka jest wiara w Boga. Dr Carrel podpisał raport medyczny opisujący natychmiastowe całkowite uzdrowienie umierającej Marii Bailly. Opublikował artykuł na ten temat.

Wiść błyskawicznie obiegła Francję. Antyklerykalne środowisko naukowe zaatakowało go, żądając odwołania publikacji o cudzie w Lourdes i grożąc, że w przeciwnym wypadku nie ma dla niego miejsca na uniwersytecie. Dr Carrel był jednak bezkompromisowy. Wolał przerwać swoją karierę naukową aniżeli ulec szantażowi i sprzeniewierzyć się prawdzie.

W 1904 roku wyjechał do Kanady. Następnie otrzymał propozycję pracy w Nowym Jorku, gdzie w Instytucie Rockefellera szybko stał się jednym z najlepszych naukowców. Opracował nowe techniki operacyjne, prowadził doświadczenia transplantacji narządów, hodowli embrionów u zwierząt. Te eksperymenty dały podstawy do przeszczepów organów ludzkich, operacji serca i naczyń krwionośnych. Za te osiągnięcia Alexis Carrel w 1912 r. otrzymał nagrodę Nobla w dziedzinie medycyny i fizjologii.

Dr Carrel, kiedy tylko mógł odbywał pielgrzymki do Lourdes. Jeździł tam, aby się modlić i dziękować za dar wiary. Jako naukowiec dalej badał tajemnice cudownych uzdrowień.

Po wybuchu pierwszej wojny światowej w 1914 r. wraca do Francji i wraz z żoną zostaje przydzielony do służby sanitarnej na froncie. Po wojnie Carrel powraca do Instytutu Rockefellera, gdzie w 1935 r. wraz ze słynnym pilotem i konstruktorem Karolem Lindberghiem skonstruował pierwsze sztuczne serce.

Dr Carrel zrozumiał, że największym skarbem człowieka jest wiara w Boga, który w Jezusie Chrystusie stał się prawdziwym człowiekiem, oraz wiara w największy cud jakim jest Zmartwychwstanie Chrystusa. O dar wiary trzeba modlić się codziennie – tak mówił. Uwierzył w realną obecność Chrystusa w Eucharystii. Uznał swoją całkowitą zależność od Boga, poddał się Jego świętej woli. Poddał Mu swój rozum, swoją wolę i całe swoje postępowanie.

W jego notatkach zachowała się modlitwa: *„Panie, pokieruj moim życiem, gdyż zagubiony jestem w ciemnościach. Boże mój jakże żałuję, że nic nie rozumiałem z życia starając się zrozumieć sprawy, które na próżno człowiek stara się zrozumieć. Życie nie polega na zrozumieniu, lecz na miłości, na niesieniu pomocy drugim, na modlitwie, na pracy. O, spraw mój Boże by nie było jeszcze za późno.”*

Całkowite oddanie się Bogu w życiu dr Carrela najpełniej było widoczne w jego codziennej, wytrwałej modlitwie, regularnej spowiedzi, częstej Eucharystii oraz ofiarnej służbie bliźnim. Przygotowywał się na spotkanie z Bogiem w chwili śmierci.

Zmarł w Paryżu 5 listopada 1944 roku opatrzony świętymi sakramentami. Według zeznania kapłana miał powiedzieć: *„Pragnę wierzyć i wierzę we wszystko czego naucza kościół katolicki. Nie mam z tym żadnych problemów, gdyż nie znajduje niczego co by rzeczywiście sprzeciwiało się nauce”.*

Cudowne uzdrowienia w Lourdes, których był naocznym świadkiem odczytał jako znaki czasu wzywające go do nawrócenia i wskazujące na istnienie niedoświadczalnej zmysłowo rzeczywistości Boga. Bezkompromisowość w poszukiwaniu prawdy i uczciwość naukowa sprawiły, że dr Alexis Carrel odrzucił ateizm i uwierzył w Jezusa Chrystusa

Podróż do Lourdes dr Alexisa Carrela, to początek jego podróży i powrotu do Boga, aby po latach wewnętrznej transformacji przylgnąć Doń na wieczność całym sercem i umysłem.

(Oprac. Dr Grażyna Rojek, 1.XII.2022)